

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 448/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. júla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Daniel Futej, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 25/2015, 4 Co 26/2015, 4 Co 27/2015 z 8. júla 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 121/2016, 3 Cdo 122/2016 z 13. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2016 včas doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 25/2015, 4 Co 26/2015, 4 Co 27/2015 z 8. júla 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 121/2016, 3 Cdo 122/2016 z 13. októbra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), ktorým v spore o náhradu škody za nezákonný postup Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) krajský súd zamietol žalobu sťažovateľa a najvyšší súd odmietol dovolanie podané z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom na základe argumentácie, že nepreskúmateľnosť nezakladá tento dôvod prípustnosti dovolania.

2. Sťažovateľ je investorom, členom Družstva – Podielové družstvo slovenské investície, Poľná 1, Bratislava, na ktoré bol vyhlásený konkurz (ďalej aj „družstvo“). Z tohto dôvodu prišiel s mnohými ďalšími členmi družstva o úspory. Sťažovateľ žaloval NBS o náhradu škody za nesprávny postup v bankovom dohľade. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 12 C 182/2011 z 19. novembra 2004 žalobu sťažovateľa zamietol a krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil s tým, že sťažovateľ nepreukázal, že by NBS zanedbala bankový dohľad spôsobom, ktorý jej vytýkal sťažovateľ, teda žalobca. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré bolo odmietnuté ako neprípustné, pretože nepreskúmateľnosť rozhodnutia nespadá pod zmätočný dôvod odňatia možnosti konať pred súdom.

3. Konkrétnejšie možno uviesť, že sťažovateľ sa pred všeobecnými súdmi domáhal toho, aby okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 7 333,66 € s príslušenstvom ako náhradu škody, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom NBS pri výkone bankového dohľadu nad Podielovým družstvom slovenské investície. Sťažovateľ poukázal na to, že bol členom družstva, ktoré od svojich členov zhromažďovalo peňažné prostriedky a zabezpečovalo ich zhodnocovanie v zmysle zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 566/2001 Z. z.“). Družstvo pritom využívalo služby obchodníka s cennými papiermi – spoločnosti Capital Invest, o. c. p. (ďalej len „OCP“). NBS mala podľa zákona č. 566/2001 Z. z. a zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 747/2004

Z. z.“) vykonávať dohľad nad družstvom a OCP, jej postup ale nebol riadny. NBS podľa sťažovateľa vedela o nedostatkoch v ich činnosti, neprijala ale včas účinné opatrenia na ich odstránenie a na hroziacu škodu neupozornila ani družstvo, ani jeho členov. Pokiaľ by NBS riadne vykonávala bankový dohľad, boli by finančné prostriedky sťažovateľa nielen chránené, ale aj zhodnotené. V dôsledku zanedbania náležitého bankového dohľadu mu vznikla škoda, za ktorú podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) zodpovedá štát.

4. Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že NBS sa v súdnych konaniach bránila tým, že nezanedbala bankový dohľad a sťažovateľ sa svojich práv mal domáhať v konkurznom konaní vyhlásenom na družstvo uznesením okresného súdu sp. zn. 3 K 95/2010 z 11. apríla 2001. Ako investor totiž musel vedieť, že s investíciou peňažných prostriedkov do činnosti družstva je spojené riziko a orgány dohľadu mohli vykonávať dohľad len v zákonom vymedzenom a limitovanom rozsahu. NBS bola až s účinnosťou od 1. júna 2010 oprávnená dohliadať aj na to, či sa dodržiava schválený prospekt investície. Družstvo samo dlho nesignalizovalo žiadne obavy z činnosti OCP; až 5. apríla 2010 požiadalo o preskúmanie postupu OCP a o vykonanie dohľadu na mieste. NBS najskôr rozhodnutím o predbežnom opatrení uložila OCP povinnosť zdržať sa bez súhlasu NBS nakladania s majetkom klientov a neskôr rozhodnutím z 21. decembra 2010 odobrala OCP povolenie na poskytovanie investičných služieb [§ 156 ods. 2 písm. a) zákona č. 566/2001 Z. z.]. Napokon rozhodnutím z 30. mája 2011 NBS zakázala družstvu predaj majetkových hodnôt.

5. Okresný súd rozsudkom č. k. 12 C 182/2011-506 z 19. novembra 2014 (i) zamietol návrh sťažovateľa na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie, (ii) zamietol žalobu a (iii) žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Výrok rozhodnutia vo veci samej odôvodnil neopodstatnenosťou žaloby danou tým, že NBS nezanedbala bankový dohľad, v dôsledku čoho sťažovateľ nemá právo na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Výrok tohto rozsudku vo veci samej napadol žalobca odvolaním. Okresný súd uznesením č. k. 12 C 182/2011-534 zo 17. decembra 2014 uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok (vo výške 20 €) za odvolanie. Toto uznesenie napadol odvolaním. Okresný súd uznesením č. k. 12 C 182/2011-536 zo 17. decembra 2014 uložil

žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok (vo výške 36,40 €) za vyhotovenie rovnopisov elektronických podaní. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie. Z tohto dôvodu má rozsudok krajského súdu, jeden akt, tri spisové značky.

6. Krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 4 Co 25/2015, 4 Co 26/2015, 4 Co 27/2015 z 8. júla 2015 (i) rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil, (ii) uznesenie okresného súdu č. k. 12 C 182/2011-534 zo 17. decembra 2014 potvrdil, (iii) uznesenie okresného súdu č. k. 12 C 182/2011-536 zo 17. decembra 2014 potvrdil. Výrok, ktorým potvrdil napadnutý rozsudok, odôvodnil vecnou správnosťou skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie. Na odôvodnenie výrokov potvrdzujúcich napadnuté uznesenia uviedol, že podaním odvolania a vyhotovením rovnopisov elektronických podaní vznikla sťažovateľovi poplatková povinnosť, pričom na tom nič nemení skutočnosť, že v čase podania žaloby bolo konanie v tejto veci oslobodené od platenia súdnych poplatkov.

7. Proti výrokom 1 a 2 uvedeného rozsudku odvolacieho súdu podal sťažovateľ dovolanie s tým, že mu súdy odňali možnosť konať v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Podľa jeho názoru sú rozhodnutia súdov nepreskúmateľné a založené na nedostatočných skutkových zisteniach a ich nesprávnom právnom posúdení. Opätovne vyslovil presvedčenie, že jeho finančná ujma je výsledkom zanedbania povinností NBS. Dovolanie v časti smerujúcej proti výrokom rozsudku odvolacieho súdu o súdnych poplatkoch odôvodnil tým, že súdy nesprávne rozhodli o poplatkovej povinnosti, lebo v čase podania žaloby bolo konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. oslobodené od súdneho poplatku. Žiadal rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

8. Najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní zohľadnil vzájomnú koreláciu ustanovení § 470 ods. 1 a § 470 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a konštatoval, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávnych noriem (pozri § 470 ods. 1 CSP), rešpektuje ale procesný účinok dovolaní podaných pred účinnosťou Civilného sporového poriadku, ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (pozri § 470 ods. 2 CSP). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej od 1. júla 2016

účinnnej právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôžu uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný (pozri tiež závery vyjadrené v rozhodnutí ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 36/95). Rozsudok krajského súdu tak preskúmal na základe ustanovení § 237 a § 238 OSP. Najvyšší súd tak napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľa s tým, že vzhľadom na potvrdzujúce rozhodnutie krajského súdu je prípustnosť možná len na základe dôvodov zmätočnosti podľa § 237 OSP a že nepreskúmateľnosť v zásade nie je v rozsahu odňatia možnosti konať pred súdom (R 2/2016).

9. Podľa názoru sťažovateľa rozsudok krajského súdu je postavený na právnych a skutkových záveroch, ktoré sú nepodložené a arbitrárne, a preto z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Zo strany najvyššieho súdu a krajského súdu sa tak nerešpektoval ústavný príkaz minimalizovať formalistický výklad práva, a to najmä v otázkach limitácie dohľadu zo strany NBS, nahrádzania zodpovednosti žalovanej primárnou zodpovednosťou obchodníka s cennými papiermi voči družstvu, či družstva voči sťažovateľovi a subsidiarity uplatneného nároku voči žalovanej vo vzťahu k pohľadávke uplatnenej sťažovateľom v konkurznom konaní voči družstvu.

10. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/121/2016, 3Cdo/122/2016 zo dňa 13.10.2016 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Co/25/2015, 4Co/26/2015, 4Co/27/2015 zo dňa 8.7.2015 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 3Cdo/121/2016, 3Cdo/122/2016 zo dňa 13.10.2016 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn.

4Co/25/2015, 4Co/26/2015, 4Co/27/2015 zo dňa 8.7.2015 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie.“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

14. Podstatou sťažnosti je námietka, že rozsudok krajského súdu vychádza z (i) neúplného dokazovania, (ii) je nepreskúmateľný a v konečnom dôsledku nie je (iii) vecne správny, a to v takej intenzite, že to odôvodňovalo prípustnosť a prípadne úspešné meritórne prerokovanie dovolania. Odmietnutím dovolania tak malo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu najvyšším súdom.

15. Ústavný súd vníma spoločenskú citlivosť vecí, kde množstvo drobných investorov príde o svoje investície, čo mu však nesmie brániť rozhodovať v súlade s ústavou a právom. Ústavný súd si z vlastnej rozhodovacej činnosti (II. ÚS 6/2017, II. ÚS 295/2017), ako aj v právnych databázach všimol, že na všeobecných súdoch prebehlo množstvo obdobných konaní týkajúcich sa družstva a NBS, pričom žalobcovia v nich neboli úspešní.

16. Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť nie je dôvodná, pretože sťažovateľ v „kabáte“ (i) nepreskúmateľnosti, (ii) odňatia možnosti konať pred súdom, (iii) ba až extrémnej hmotnoprávnej svojvôle, ktoré sú všetky zakázané základným právom na súdnu ochranu, v podstate polemizuje s vecnou správnosťou a dokazovaním v predmetnej veci. Z rozhodnutia krajského súdu je však zrejmé, že by z hľadiska preskúmateľnosti, a ako bude nad rámec referenčných noriem uvedené, dokonca aj z hľadiska vecnej správnosti obstálo. Ba čo viac, krajský súd sa svojím prieskumom dotkol spôsobu dohľadu NBS a išiel tak v podstate nad rámec zákona č. 514/2003 Z. z. Taktiež najvyšší súd procesne korektne odôvodnil neprípustnosť dovolania, vychádzajúc zo známych rozhodnutí R 111/98 v spojení s R 2/2016, z ktorých vyplýva, že nepreskúmateľnosť nie je v zásade zmätočným dôvodom dovolania, nehovoriac o dokazovaní a právnom posúdení veci. K predbežnej otázke, ktorej

sa sťažovateľ domáhal, treba uviesť, že vo veci nie je aplikovaná európska norma a aj v prostredí európskeho práva pri ochrane bankových vkladov sa rozhoduje zhodne.

17. Aby ústavný súd aposteriórne akcentoval zjavnosť neprípustnosti dovolania [bez toho, aby spochybnil právny názor (IV. ÚS 49/2010), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy možno takúto sťažnosť považovať za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní, pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú], konštatuje, že sťažnosť v časti smerujúcej pre porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru proti rozsudku krajského súdu treba (materiálne) považovať za oneskorene podanú.

18. Zo skutočnosti, že napadnuté uznesenie krajského súdu samotné bolo z procesného hľadiska ústavne korektne odôvodnené, a zo skutočnosti, že toto uznesenie krajského súdu je riadne a vecne správne odôvodnené, vyplýva, že medzi odmietnutím dovolania najvyšším súdom a právom na súdnu ochranu niet relevantnej súvislosti, a preto musí byť sťažnosť voči najvyššiemu súdu odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, a na akcentovanie neprípustnosti dovolania musí byť sťažnosť voči krajskému súdu odmietnutá ako oneskorene podaná.

19. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

20. Nad rámec rozhodnutia o odmietnutí sťažnosti ústavný súd, využijúc nadhľad súdneho orgánu ochrany ústavnosti, a pre právnu istotu sťažovateľa, nad rámec veci konštatuje, že v zásade niet subjektívneho práva či nároku na presný a správny zákonný bankový dohľad a z toho vyplývajúci nárok na náhradu škody pri zlyhaní dohľadu. Z podstaty bankového dohľadu vyplýva, že ide o činnosť koncepčnú, priam (ekonomicko) politickú, nie činnosť tradične správnu – administratívnu na akú myslí zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorý konkretizuje čl. 46 ods. 3 ústavy. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom

vyžaduje, aby vzniknutá ujma bola dôsledkom nesprávneho úradného postupu. Tak je to v prípade, ak mal úradný postup alebo výsledok tohto postupu za cieľ chrániť nielen všeobecný záujem spoločnosti, ale práve pred vznikom tejto ujmy aj poškodeného.

21. Teoretickým základom tohto právneho názoru je nemecký koncept ochranného účelu právnej normy (Schutzzweck der Norm). Ide o jeden z faktorov, ktoré obmedzujú rozsah škodlivých následkov, ktoré sú pričítané škodcovi, a to druh a účel právnej normy, ktorú škodca porušil. Za otca doktríny sa považuje Ernst Rabel, ktorý ju prvotne navrhol pre zmluvnú zodpovednosť. Jeho teória sa ale rozšírila najmä v oblasti deliktuálnej zodpovednosti. Učenie o ochrannom účele právnej normy preniklo do judikatúry v slávnom rozhodnutí Spolkového súdneho dvora z 22. 4. 1958 – BGHZ 27, 137. V uvedenom prípade súdny dvor aplikoval teóriu aj v rámci deliktu podľa § 823 ods. 1 BGB, keď uviedol, že *„... najprv sa musí skúmať, či uplatňovaný nárok na náhradu škody (škoda) spadá pod ochranný účel predmetnej normy; inými slovami, či sa jedná o následky, ktoré spadajú do oblasti tých rizík, pre ktoré bola právna norma ustanovená“*. Podľa teórie ochranného účelu právnej normy sa nemusí nahradiť tá škoda, ktorá by síce pri správaní sa v súlade s právom nevznikla, ale nebolo účelom porušenej právnej normy chrániť pred vznikom takejto škody. Niektorí uvádzajú tri skupiny prípadov, kedy nebude porušiteľ zodpovedať, hoci porušil určitú právnu normu a spôsobil tým škodu, lebo bude chýbať práve súvislosť vymedzená ochranným účelom právnej normy: (a) norma, ktorá je porušená škodcom, nie je určená na ochranu právneho statku, ktorý škodca porušil, konkrétne porušenie právneho statku síce spadá samo osebe do ochrannej pôsobnosti deliktuálneho pravidla správania sa, porušenie však nezvýšilo riziko v miere podstatnej pre určenie zodpovednosti, lebo dodržanie pravidla správania sa by nezmenšilo riziko, (b) konkrétne porušenie právneho statku síce spadá samo osebe do ochrannej pôsobnosti deliktuálneho pravidla správania sa, porušenie však nezvýšilo riziko v miere podstatnej pre určenie zodpovednosti, lebo dodržanie pravidla správania sa by nezmenšilo riziko vzniku škody, pre zabránenie ktorej bolo toto pravidlo ustanovené, alebo (c) porušené pravidlo správania má síce zabrániť porušeniu právneho statku, nie však zabrániť z toho vzniknutej škode. Napríklad porušenie pravidiel na ochranu prírody spôsobí škodu fotografovi, ktorý v dôsledku zdevastovania krajiny nemôže splniť objednávku na reklamné fotografie predmetnej krajinnej oblasti. Keďže právo na ochranu

životného prostredia nechráni možnosť zárobku fotografa, ale iba samotné životné prostredie ako verejný statok, tak fotograf nebude mať nárok na náhradu škody voči tomu, kto škodu na prostredí spôsobil. Ochranný účel majú tak zmluvné povinnosti, ako aj zákonné povinnosti. Pri porušení oboch týchto druhov však môže vzniknúť škoda, ktorá nepatrí medzi škodu, ktorú mali tieto povinnosti obmedziť (porovnaj Csach, K. a kol. Profesionálna zodpovednosť. Košice: UPJŠ, 2011, s. 107 – 108. Dostupné na http://www.upjs.sk/public/media/1084/Zbornik_27.pdf).

22. Podobný právny názor bol nepriamo vyjadrený v uznesení sp. zn. III. ÚS 361/09, v ktorom išlo o náhradu škody za nesprávnu reguláciu cien Úradom pre reguláciu sieťových odvetví.

23. Ako pomôcku pri tejto argumentácii možno použiť aj rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci ESD C-222/02, v ktorom luxemburský súd odpovedal na predbežnú otázku, ktorá bola predložená vo vzťahu k sporu medzi pánom Paul, paniami Sonnen-Lütte a Mörkens (ďalej len „Paul a i.“) na jednej strane a Spolkovou republikou Nemecko na druhej strane, v ktorom sa žalobcovia domáhali náhrady škody za neprebratie smernice 94/19 v stanovenej lehote a za nedostatočný dohľad Bundesaufsichtsamt für das Kreditwesen (spolkový úrad pre dohľad nad úverovými inštitúciami) nad jednou bankou. Súdny dvor Európskej únie na predbežnú otázku odpovedal, že pokiaľ je zabezpečené odškodnenie vkladateľov stanovené smernicou Európskeho parlamentu a Rady 94/19 z 30. mája 1994 o systémoch ochrany vkladov, čl. 3 ods. 2 až 5 tejto smernice „*nemožno vykladať v tom zmysle, že by bránil vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej sa úlohy vnútroštátneho orgánu dohľadu nad úverovými inštitúciami vykonávajú len vo všeobecnom záujme, čo podľa vnútroštátneho práva vylučuje, aby sa jednotlivci mohli domáhať náhrady škôd spôsobených nedostatočným dohľadom zo strany tohto orgánu*“.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2017